

RESSÒ DE LA PARAULA

Nosaltres en missió

La invitació a participar en el Sínode de tota l'Església, ja inaugurat a Roma el dia 10 i entre nosaltres el passat dia 17, ve acompanyada per tres paraules que concreten el seu significat i contenen sengles crides: «comunió-participació-missió».

És molt important, no només entendre cadascuna d'aquestes paraules, sinó també descobrir la relació que hi ha entre si, i l'ordre en què estan col·locades.

Fem aquesta advertència tot just quan celebrem el Dia de les Missions, el Domund, el dia en què ens sentim particularment missioners, units a tants germans nostres que evangelitzen lluny, on Jesucrist no és ni conegut.

Enguany s'anuncia el Domund amb el següent lema: «Explica el que has vist i sentit». Aquesta crida s'inspira en aquell bell text amb el qual s'inicia la 1a Carta de Sant Joan:

«Us anunciem allò que existia des del principi, allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem contemplat, que hem tocat amb les nostres mans... A vosaltres, doncs, us anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres, que estem en comunió amb el Pare i amb el seu Fill Jesucrist. Us escrivim tot això perquè la vostra joia sigui completa» (1Jn 1,1-4).

El primer, fonamental i necessari, és la **comunió**, la comunitat de persones que han vist i escoltat (la carta diu més, «que han tocat amb les

seves mans»). Aquestes persones se senten vinculades, són una fraternitat en la qual cadascun **participa**, a la seva manera, de la vida del conjunt. I és aquest conjunt, tot ell, el que realitza la **missió**, anuncia als qui no el coneixen el misteri de vida que havien vist i escoltat. Per això, encara que el lema del dia del Domund parla en singular («anuncia»), el text de la 1a Carta de Sant Joan parla en plural («Us anunciem»).

Aquest missatge és fonamental per a entendre i viure la missió.

—Si diem que som germans, vivim en comunió, haurem de participar de la vida eclesial (la comunitat, la Diòcesi, l'Església). I si aquesta comunió-participació no desemboca en la missió (l'anunci i testimoniatge del que creiem) no serà veritable.

—Si diem que som missioners, que anunciem i testimoniem la fe, però aquesta missió no neix i s'alimenta de la comunió-participació que viu l'Església, serà inútil. Potser es faran moltes coses, però seran accions buides.

L'autèntica missió brolla, gairebé incontenible, del misteri escoltat, vist, «tocat»... i compartit a l'interior de l'Església.

Celebrem la missa els diumenges: assentim a la Paraula que es proclama, recitem o cantem el Credo, combreguem dient Amén al Cos i a la Sang de Crist. En aquest moment estem essent missioners. Almenys així ho hem de viure. Només ens faltaria que, en ser-ne conscients, servim concretament la missió, l'anunci. Almenys, sentint que els missioners que anuncien la fe lluny formen també part de la nostra comunió i participen de la nostra fe i del nostre amor, són també membres de la nostra Església.

Els missioners van veure, van escoltar i van compartir la fe tan intensament que lliuraren la seva vida a anunciar-la. Un testimoniatge que tots hem d'imitar.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

EL POSTHUMANISME COM A HORIZZÓ (II)

Biotecnologia i ànima

Els posthumanistes creuen que, gràcies a les biotecnologies, no serà necessari travessar el llindar de la mort per accedir a la immortalitat de l'ànima. Si el cos és concebut com una presó per a l'ànima, el que convé, segons ells, és alliberar-lo dels seus límits i reemplaçar-lo per un altre cos més dòcil i més durable. Si el cos humà es regeix per principis mecànics, tesi fonamental del mecanicisme cartesià, es

pot reemplaçar per qualsevol cos mecànic que tingui el mateix funcionament.

Segons els transhumanistes, el que fa l'ésser humà superior a la resta d'animals és una organització més complexa. En el transhumanisme, l'ànima no ve del món de les idees, ni té una participació en el món diví. Es redueix a un flux i procés d'informacions. Segons aquest moviment, aquest núvol d'infor-

mació que és cada ésser humà en el seu interior, pot ser traslladat d'un cos biològic a un cos màquina. De la mateixa manera que es pot transferir la informació d'un artefacte a un altre, també es pot transferir l'esperit de l'home del cos biològic al cos màquina.

Aquesta visió del cos heretada del dualisme antropològic planteja, però, molts interrogants. El cos humà és un lloc d'experiència, de sensacions i d'e-

mocions, és un llenguatge que ens permet articular tota mena d'estats d'ànima, des de l'alegria fins a la tristesa. No és una màquina perfecta que executa ordres. També és molt discutible aquesta reducció de l'aspecte no material de l'ésser humà a una compilació d'informacions calculables i quantificables.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Nosotros en misión

La invitación a participar en el Sínodo de toda la Iglesia, ya inaugurado en Roma el día 10 y entre nosotros el pasado día 17, viene acompañada por tres palabras que concretan su significado y contienen sendas llamadas: «comunió-participación-misión».

Es muy importante, no solo entender cada una de estas palabras, sino también descubrir la relación que tienen entre sí y el orden en que están colocadas.

Hacemos esta advertencia precisamente cuando celebramos el Día las Misiones, el Domund, el día en que nos sentimos particularmente misioneros, unidos a tantos hermanos nuestros que evangelizan lejos, donde Jesucristo no es aún conocido.

Este año se anuncia el Domund con el siguiente lema: «Cuenta lo que has visto y oído». Esta llamada se inspira en aquel bonito texto con el que se inicia la 1.ª Carta de San Juan:

«Os escribimos acerca de lo que ya existía desde el principio, de lo que hemos oído y de lo que hemos visto con nuestros propios ojos... Os anunciamos, pues, lo que hemos visto y oído, para que tengáis comunió con nosotros, como nosotros tenemos comunió con Dios Padre y con su Hijo Jesucristo. Os escribimos esto para que vuestra alegría sea completa» (1Jn 1,1-4).

Lo primero, fundamental y necesario, es la **comunió**, la comunidad de personas que han visto y escuchado (la carta dice más, «que han tocado con sus manos»). Estas personas se sienten vinculadas, son una fraternidad en la que cada uno **participa**, a su modo, de la vida del conjunto. Y es este conjunto, todo él, el que realiza la **misión**, anuncia a quienes no conocen el misterio de vida que habían visto y oído. Por eso, aunque el lema del día del Domund habla en singular («anuncia»), el texto de la 1.ª Carta de San Juan habla en plural («Os anunciamos»).

Este mensaje es fundamental para entender y vivir la misión.

—Si decimos que somos hermanos, vivimos en comunió, deberemos participar de la vida eclesial (la comunidad, la Diócesis, la Iglesia). Y si esta comunió-participación no desemboca en la misión (el anuncio y testimonio de lo que creemos) no será verdadera.

—Si decimos que somos misioneros, que anunciamos y testificamos la fe, pero esa misión no nace y se alimenta de la comunió-participación que vive la Iglesia, será inútil. Quizá se hagan muchas cosas, pero serán acciones vacías.

La auténtica misión brota, casi incontenible, del misterio escuchado, visto, «tocado»... y compartido en el interior de la Iglesia.

Celebramos la misa los domingos: asentimos a la Palabra que se proclama, recitamos o cantamos el Credo, comulgamos diciendo Amén al Cuerpo y la Sangre de Cristo. En ese momento estamos siendo misioneros. Al menos así lo hemos de vivir. Solo faltará que, al ser conscientes de ello, sirvamos concretamente a la misión, al anuncio. Al menos, sintiendo que los misioneros que anuncian la fe lejos forman también parte de nuestra comunió y participan de nuestra fe y nuestro amor, son también miembros de nuestra Iglesia.

Los misioneros vieron, escucharon y compartieron la fe tan intensamente que entregaron su vida a anunciarla. Un testimonio que todos hemos de imitar.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Jornades de formació i animació pastoral a Vilafranca

Aquestes tradicionals jornades formatives de la tardor arriben a la seva XXVI edició per a les comarques del Penedès-Anoia-Garraf, a partir de demà 25 d'octubre i fins dijous 28, cada dia a les 21 h a la Sala Mn. Vinyeta dels locals parroquials de Santa Maria, de Vilafranca del Penedès. Enguany s'abordaran quatre plats forts del panorama actual de l'Església i de la societat:

- **FAMÍLIA.** Estem vivint l'Any Família *Amoris Laetitia*, des del 19 de març de 2021 fins al 26 de juny de 2022 i el matrimoni format per Samuel Segura i Laura Orri exposaran el projecte del papa Francesc en *Amoris Laetitia* demà dilluns 25.
- **EUTANÀSIA I TESTAMENT VITAL.** Després de l'entrada en vigor de la llei d'eutanàsia, el passat 25

de juny, i a fi de promoure i divulgar una cultura de la vida, s'estan realitzant moltes iniciatives per informar i formar al voltant del què és l'eutanàsia, les cures pal·liatives i el testament vital. Margarita Bofa-

rull, rscj, serà la ponent convidada per tractar aquests temes dimarts dia 26 d'octubre.

• **SÍNODO.** Fa quinze dies el papa Francesc va donar inici al Sínodo 2021-2023 a Roma i diumenge passat va tenir lloc l'apertura a cada diòcesi del món. Mn. Daniel Palau, membre de la comissió diocesana d'acollida del Sínodo, parlarà dels tres ítems, comunió-participació-missió, dimecres 27 d'octubre.

• **ECOLOGIA INTEGRAL.** La conversió ecològica integral està a l'agenda de la societat, de la política i també de l'Església. Carles Armengol exposarà quin és «El camí *Laudato Si'* del papa Francesc», després de sis anys de la publicació d'aquesta encíclica. Serà dijous 28 d'octubre.

Trobada i enviament de catequistes

Aproximadament uns 150 catequistes es van aplegar a la trobada d'enviament, a l'auditori de la Casa de l'Església, el passat dia 10 d'octubre, en un ambient especialment joïós, després de tantes trobades virtuals.

El bisbe Agustí va explicar als presents el contingut i sentit de la carta apostòlica que el papa Francesc ha escrit aquest any, *Antiquum Ministerium*, en la qual s'institueix el ministeri del catequista: va aprofundir en el sentit dels dons que el catequista posa al servei de la comunitat i com exerceix la vocació catequètica, responnent a la crida amb les qualitats i talents que ha rebut i que posa al servei dels germans, caminant sempre al seu costat i creixent alhora amb ells en la fe i en la fidelitat al Crist, que és qui va davant assenyalant el camí en tot moment.

Per la seva banda, Mn. Josep M. Domingo va introduir breument el què representa el Sínodo de Bis-

bes 2021-2023, en el qual els catequistes també són convidats a intervenir i participar activament.

La il·lusió, el desig de retrobament i la joia de viure la fe en comunitat, van impregnar tota la trobada, que es va cloure amb la celebració de l'Eucaristia a la capella de l'Escola del Bon Salvador, amb el ritu de l'enviament.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Els nens són el futur de la família humana: ens correspon a tots la tasca d'afavorir el seu creixement, la seva salut i la seva serenitat» (12 de juny).

@Pontifex: «El cor de Maria és com una perla d'esplendor incomparable, formada i polida pel pacient acolliment de la voluntat de Déu a través dels misteris de Jesús meditats en l'oració» (12 de juny).

@Pontifex: «La llavor de les nostres bones obres pot semblar poca cosa; mes tot el que és bo pertany a Déu i, per tant, humil i lentament, dona fruit. El bé creix sempre de manera humil, amagat, sovint invisible» (13 de juny).

@Pontifex: «Que evangèlic seria si poguéssim dir amb tota veritat: també nosaltres som pobres, perquè només així aconseguirem reconèixer-los realment i fer-los part de la nostra vida i instruments de salvació» (14 de juny).

Exemples de la presència religiosa viva a la diòcesi

Que la vida està plena de contrastos, ho sabem perquè ho experimentem cada dia. També és així a la vida consagrada: per una banda, els religiosos i religioses, tant de vida activa com contemplativa, observen com les seves comunitats, majoritàriament, s'envelleixen i en algunes ocasions, s'han d'agrupar comunitats. Per altra banda, la presència dels seus carismes continua vigent i complint anys, amb fruits que perduren. Avui recordem dos aniversaris especials de presència de comunitats religioses al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

Celebració dels 50 anys de les Siervas de San José, a Sant Vicenç dels Horts

Siervas de San José, 50 anys a Sant Vicenç dels Horts

Aquesta congregació religiosa va arribar al barri de Sant Josep d'aquesta població el 3 d'octubre de 1971. Cinc dècades després, va tenir lloc una Eucaristia d'acció de gràcies al Temple parroquial de Sant Josep, on es va fer memòria del treball realitzat, colze a colze, amb tot el veïnatge, que en aquells anys 70 eren nouvinguts, majoritàriament del sud d'Espanya. La comunitat religiosa, com unes veïnes més del barri, van contribuir a millorar les condicions per als habitants que arribaven, oferint al llarg del temps activitats i espais per a la formació i evangelització d'aquelles famílies, en una evolució constant fins avui, atentes a les noves realitats que es presenten actualment.

L'empremta que aquesta presència de les Siervas de San José ha deixat a Sant Vicenç dels Horts s'ha fet palesa també amb altres iniciatives realitzades. Dissabte dia 2 d'octubre es va fer un recorregut a peu, per les pujades i baixades de la muntanya, en el qual diverses persones que van viure aquells inicis, plens d'il·lusió i esperança, van compartir els records d'aquells moments, quan «tot estava per fer», com deien molts.

En canvi, el dimarts 5 d'octubre es va inaugurar una exposició de fotografies d'aquests cinc lustres.

Es pot visitar als locals del carrer Burgos núm. 70, lloc que va ser als inicis la guarderia Natxaret, dispensari, capella del barri i Esplai Sant Josep i que actualment és el Centre de dia Sant Josep. El títol de l'exposició és «Encuentros», per haver estat i continuar essent precisament lloc de trobada i conversa entre diferents cultures, generacions i activitats.

Ocasions variades per fer memòria agraïda per tot allò realitzat sota l'empenta del que l'Església del Concili Vaticà II va motivar en la vida religiosa i que avui es resumeixen en un gran GRÀCIES que neix del cor.

Sant Joan de Déu: humanitzar l'atenció sanitària

El 2020 van tenir lloc dues cites rellevants per al Parc Sanitari Sant Joan de Déu de Sant Boi de Llobregat però la pandèmia de la covid-19 va impedir celebrar-les i s'han posposat per a aquest 2021. Ens referim al 125è aniversari de l'arribada de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu i als 10 anys del nou Hospital de Sant Boi, centre de referència en l'assistència sanitària general al territori.

L'Orde Hospitalari ha programat un gruix d'activitats per celebrar aquestes efemèrides, adreçades tant als professionals i al voluntariat com als

pacients, familiars i població en general. Van començar el 21 de setembre i s'allargaran fins al juny de 2022. Parlem de taules rodones, cursos, eucarísties i trobades lúdiques, a les quals es pot participar tant de manera presencial com virtual, sempre amb inscripció prèvia.

El dia 1 d'octubre va tenir lloc l'Eucaristia d'acció de gràcies per aquesta presència de l'Orde de Sant Joan de Déu a Sant Boi, presidida pel superior general de l'orde, Gmà. Jesús Etayo, acompanyat del Gmà. Amador Fernández, superior provincial de la nova província d'Espanya, i altres sacerdots de l'orde.

Valdria la pena fer una mirada retrospectiva acurada, però si més no, heus ací unes pinzellades dels orígens de la presència hospitalària a Sant Boi:

El 24 de setembre de 1895, el P. Benito Menni, fundador de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor, va arribar a Sant Boi amb dues comunitats de 24 germans i 31 germanes, i es va fer càrrec del manicomi fundat pel Dr. Antoni Pujadas 42 anys enrere. Amb Pujadas va ser «el manicomi més gran, adequat, sa, bell, generosament dotat amb els més moderns avenços i el més elegant del món», en paraules del psiquiatre alemany Joan Baptista Ullesperger. Malauradament, després d'anys d'esplendor també es van viure anys d'escassetat i greus dificultats, que després de moltes peripècies van acabar amb la compra del centre per part de l'Orde Hospitalari, en la persona del P. Benito Menni. Amb els religiosos i religioses i un grup de professionals de confiança, es va poder redreçar el rumb del centre. 125 anys després, des del Parc Sanitari Sant Joan de Déu, es continua oferint un servei constant, creatiu i professional en l'àmbit de la salut mental i des de fa ja més de 10 anys, amb l'Hospital General, a totes les persones malaltes en general, configurant un equipament de referència.

Parc Sanitari Sant Joan de Déu

AGENDA

► **Xavier Montané, nou prevere.** Avui, 24 d'octubre de 2021 a les 18 h, té lloc a la Catedral de Sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat, l'ordenació presbiteral de mans del bisbe Agustí Cortés del diaca Mn. Xavier Montané Blázquez, fill del Prat de Llobregat que actualment col·labora pastoralment a l'Arxiprestat de Piera-Capellades.

Es pot seguir la celebració en directe pel canal YouTube del bisbat de Sant Feliu.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Rm 8,12-17 / Sl 67 / Lc 13,10-17]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Col·lell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

26. ■ Dimarts [Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21]. Sants Llucià i Marcià, màrtirs de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i màrtir.

27. ■ Dimecres [Rm 8,26-30 / Sl 12 / Lc 13,22-30]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Dijous [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Divendres [Rm 9,1-5 / Sl 147 / Lc 14,1-6]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Dissabte [Rm 11,1.2a.11-12.25-29 / Sl 93 / Lc 14,1.7-11]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, màrtirs; santa Eutròpia, màrtir; santa Zenòbia, màrtir.

31. ■ Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Dt 6, 2-6 / Sl 17 / He 7,23-28 / Mc 12,28b-34]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, religiós jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

Diumenge XXX de durant l'any (B)

COMENTARI

«Rabuni, feu que hi vegi»

Les paraules d'avui de l'Evangeli són d'alegria: un home cec hi veu i segueix Jesús. Però Jesús subratlla la seva fe: *Ves, la teva fe t'ha salvat*. Tot comença sortint Jesús de Jericó; el cec, quan sent a dir que passa Jesús manifesta la seva fe: *Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi*. Més enllà del significat concret de «Fill de David» les seves paraules mostren la seva fe en Jesús i en la possibilitat de ser curat. Però fixem-nos en la gent: *Tot hom el renyava per fer-lo callar*. Molesten els seus crits però els qui acompanyen Jesús hi veuen i no es posen en la pell del cec. Són, som, tan egoistes que només pensem en nosaltres, no en els germans necessitats. Però la seva fe es tan gran que *ell cridava encara més*. I Jesús, sí, Jesús s'atura i diu: *Crideu-lo*. I ara sí, tots es fixen en el cec: *Anima't i vine que et crida*. L'actitud de Jesús fa canviar la de la gent. Només queda ja la resposta a la pregunta de Jesús: *Què vols que et faci?* Ens imaginem el cec cridant amb totes les forces: *Rabuni, feu que hi vegi*. I el resultat ja sabem: *A l'instant hi veié*. I es converteix en un seguidor. La seva fe no s'esgota en el miracle; vol seguir-lo i escoltar-lo, vol ser deixeble seu.

En ell es fa realitat el que deia Jeremies: *Crideu d'alegria, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble. Tots hi seran, cecs, coixos... Havien sortit plorant i els faré tornar consolats*. Ens podem imaginar l'enorme alegria del cec, en poder veure-hi. La carta als hebreus recorda que els grans sacerdots com *experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses han de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error*. Si tots nosaltres fóssim conscients de les nostres febleses estaríem més atents a les necessitats dels germans. Per això ens cal la fe del cec Bar-Timeu. Demanem al Senyor que ens obri els ulls per a veure-hi també nosaltres i per a veure les necessitats de les persones que hi al nostre costat, per a no passar de llarg sense fer-los-hi cas i per a ajudar-los en la seva curació i a seguir amb alegria el Crist.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel!

Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo soc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

► Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió ho creiem un somni, / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: / «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que la hi ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi.» Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi.» Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo.» Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida.» El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci? Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Ves, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del libro de Jeremías (Jer 31,7-9)

Esto dice el Señor: «Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por la flor de los pueblos; proclamad, alabad y decid: «¡El Señor ha salvado a su pueblo, ha salvado al resto de Israel!».

Los traeré del país del norte, los reuniré de los confines de la tierra. Entre ellos habrá ciegos y cojos, lo mismo preñadas que paridas: volverá una enorme multitud. Vendrán todos llorando y yo los guiaré entre consuelos; los llevaré a torrentes de agua, por camino llano, sin tropiezos. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito».

► Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Quando el Señor hizo volver a los cautivos de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos». / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Recoge, Señor, a nuestros cautivos / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 5,1-6)

Todo sumo sacerdote, escogido de entre los hombres, está puesto para representar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, porque también él está sujeto a debilidad. A causa de ella, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor sino el que es llamado por Dios, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino que la recibió de aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy»; o, como dice en otro pasaje: «Tú eres sacerdote para siempre según el rito de Melquisedec».

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, un mendigo ciego, Bartimeo (el hijo de Timeo), estaba sentado al borde del camino pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí». Muchos lo increpaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí». Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo». Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama». Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que te haga?». El ciego le contestó: ««Rabuní», que recobre la vista». Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha salvado». Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.